

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4145/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије“ АД из Београда и „Инфраструктура железнице Србије“ АД за управљање железничком инфраструктуром из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог „Железнице Србије“ АД из Београда изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1584/19 од 01.07.2019.године, у седници већа одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог „Железнице Србије“ АД из Београда изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1584/19 од 01.07.2019.године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог „Железнице Србије“ АД из Београда, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1584/19 од 01.07.2019.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 696/18 од 28.01.2019.године тужбени захтев тужиоца је усвојен па је ставом првим изреке обавезан тужени „Инфраструктура железнице Србије“ АД да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати укупно износ од 8.966,67 динара са припадајућом законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од дана доспелости па до исплате, како је то таксативно наведено у ставу првом изреке. Ставом два изреке обавезани су солидарно туженици да тужиоцу на име исплате накнаде за исхрану у току рада исплате укупан износ од 19.971,22 динара са припадајућом законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од дана доспелости па до исплате, како је то таксативно наведено у том ставу. Ставом три изреке обавезан је тужени „Инфраструктура железнице Србије“ АД да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 52.017,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1584/19 од 01.07.2019.године, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Сомбору П1 696/18 од 28.01.2019.године,

тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 46.017,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став први изреке). У преосталом делу жалба туженог „Инфраструктура железнице Србије“ АД је одбијена, а одбијена је и жалба туженог „Железнице Србије“ АД, па је првостепена пресуда у преосталом делу потврђена (став два изреке). Одбијен је захтев туженог „Инфраструктура железнице Србије“ АД за накнаду трошкова жалбеног поступка (став три изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени „Железнице Србије“ АД из Београда је изјавио благовремено ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, као и с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, зато што је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења нижестепених пресуда за одлуку о усвајању тужбеног захтева, у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права. Стога не постоји потреба за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 21.06.2018. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 28.937,89 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**